

bekæmpe terrorismen militært, med det formål at indføre demokrati ovenfra militært. Det er slået fundamentalt fejl. Tilsvarende forsøger man i Afghanistan at bekæmpe terroren militært. Det er indtil videre slået fejl, og min påstand er, at det også vil slå fejl fremover, og at det derfor er et morads, som det danske folketingsflertal er ved at føre os ud i.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Så vil jeg da gerne spørge, om hr. Holger K. Nielsen virkelig mener, at indsatsen i Afghanistan kan bæres alene af en civil indsats. Er det virkelig sådan, at SF mener, at vi ved en civil indsats alene kan skabe fornuftige, ordnede forhold i Afghanistan med fred, stabilitet og respekt for menneskerettigheder? Afviser SF fuldstændigt, at en militær indsats mod bl.a. Taleban er helt afgørende for, at vi kan få skabt fornuftige forhold for civilbefolkningen i Afghanistan?

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Nej, jeg udtalte mig faktisk positivt omkring den her samtækningsstrategi. Jeg siger ikke, at hvis bare USA kommer ud, så vil vi støtte en NATO-indsats. Det er ikke det, jeg siger. Men jeg siger, at det i hvert fald er noget, vi godt ville diskutere. Og jeg er helt med på, at man ikke bare kan sende civile ned og bygge skoler på de sikkerhedspræmisser, der er i øjeblikket. Det er jo også derfor, at ngo'erne nægter det. Men det, som hr. Lars Barfoed bare skal være klar over, er, at den måde, krigen kører på dernede i øjeblikket, betyder, at konflikterne optrappes i stedet for det modsatte.

Formanden:

Tak til hr. Holger K. Nielsen. Og så er det hr. Rune Lund som ordfører.

Rune Lund (EL):

Det er utroligt, når man deltager i de her debatter om Afghanistan i Folketingssalen – sådan som vi også gjorde det den 22. marts, hvor vi diskuterede det beslutningsforslag fra Enhedslisten, som gik ud på at trække tropperne hjem fra Afghanistan og bruge pengene på civil genopbygning i stedet – at det minder så meget om den måde, Irak blev diskuteret på for 2½ år siden lige efter folketingsvalget, hvor det jo også var det der med, at det gik fremad og der søreme var mange ting, der gik godt, og man prøv-

de fra de partier, som nu stemmer for det her beslutningsforslag, at fremstille en situation som meget bedre og meget mere rosenrød og meget mere lyserød, end den egentlige er. Men det er desværre et helt andet billede, der tegner sig, fordi udviklingen både i Irak, men også i Afghanistan, faktisk går i den helt forkerte retning. Irak får vi så lejlighed til at diskutere lige om lidt efter det her punkt.

Kl. 17.25

Men den seneste måling foretaget af World Public Opinion – den er så fra december 2006 – viser det egentlig meget godt. Den viser, at opbakningen bag de udenlandske styrker er faldende, og i december mente 83 pct. af befolkningen, at udviklingen gik i den rigtige retning, i november 2006 var andelen så faldet til 62 pct. Stadig over halvdelen, men nuvel, vi snakker om en tendens mod større utilfredshed.

Det afspejler sig faktisk også i opfattelsen af ISAF, altså NATO-styrken i Afghanistan. I 2005 betragtede 46 pct. ISAF som meget effektiv; i 2006 er det faldet til 32 pct. I 2005 betragtede 7 pct. ISAF som ineffektiv, og det tal var så steget til 22 pct. året efter.

Man skal selvfølgelig altid tage forbehold for den slags meningsmålinger og specielt i ulande og specielt i lande som Afghanistan, men man må også sige, at i forbindelse med de svar, som Folketinget har fået i forbindelse med Enhedslistens forslag, B 61, om tilbagetrækning af tropper fra Afghanistan, er der blevet stillet tre spørgsmål om, hvordan den afghanske befolkning ser på regeringen og på den udenlandske styrkes tilstedeværelse og den slags ting. Og der er to ting, der er meget tydelige. Den ene er, at Taleban er meget upopulær, og den anden er, at utilfredsheden er stigende i forhold til, hvordan både regeringen og de udenlandske styrker tackler situationen i Afghanistan.

Den internationale koalitions optræden i Afghanistan er en klassisk eksempel på en fejlslagen strategi. Man erobrer et område, og man har ikke engang en strategi for, hvordan man skal gennemføre en civil genopbygning. Og som eksempel vil jeg da egentlig gerne nu citere den forhenværende kaptajn i den britiske hær, Leo Docherty. I Information, weekenden den 5.-6. maj citeres han for følgende i forbindelse med erobringen af byen Sangin i Helmandprovinsen:

Det var virkelig en militær brøler. Vi havde ingenting at tilbyde de lokale i Sangin. Vi vidste intet om byen, havde ingen midler til at vinde